

חַת־ת לַיּוֹם רַבִּיעִי פְּרָשַׁת שְׁמִינִי שְׁבִיעִי שֶׁל פֶּסַח כ"א נִיסָן ה'תשפ"ג - שְׁנַת הַקְּהָל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / רַבִּיעִי עִם רִשׁ"י

למרות שאהרן ובניו היו עצובים על כך שנדב ואביהו נפטרו, משה הורה שהם צריכים לאכול את החלקים של הקרבנות שמיועדים לכהנים.

בני אהרן נדב ואביהו נפטרו בגלל שרצו להתקרב לה' על ידי שהקטירו את הקטורת בעצמם. ברגע שהגופות שלהם הוצאו מהמשכן, אהרן הקריב את שאר הקרבנות לראש חדש.

אפלו כשכהן גדול כל כך עצוב, ובאבל, אסור לו לשנות מהדרך שבה הוא רגיל לעבד במשכן. הוא צריך להקריב את כל הקרבנות ולאכול את כל החלקים שמיועדים לו. בפעם הזו משה אמר לאלעזר ואיתמר בני אהרן שהם גם צריכים לנהוג כמו כהנים גדולים. הם צריכים לאכול מהחלקים של הקרבנות אותם אמורים הכהנים לאכול אפלו שהם עצובים על פטירת אחיהם.

תְּהִלִּים / יוֹם כ"א לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ק"ד-ק"ה

בתהלים של היום יש פסוק חשוב "אל תיגעו במשיחי". החכמים מסבירים לנו שאחת המשמעויות של משיח היא - ילדים יהודיים. הרבי אומר שבמיחד ילדים שמתחנכים על פי חסידות ועל ידי הרבי נקראים משיחי! כשמתבוננים בהם, דבר ראשון נזכרים במשיח.

בשיחה האחרונה של שמחת תורה תשנ"ב, הרבי התוועד למשך זמן על כך שהילדים נקראים משיחי ועל האמונה הטהורה והחזקה שלהם בגאולה.

תְּנִיָּא / לְקוּיֵי אַמְרִים פְּרָק מ"א (כ"א נִיסוֹן שְׁנָה פְּשוּטָה)

הַאֲדַמּוּ"ר הַזֶּקֶן אוֹמֵר לָנוּ הַיּוֹם עַל כְּוִנָּה מִיְחֻדָּת שְׁאֲנוּ צְרִיכִים לְכוֹן כְּאֶשֶׁר אָנוּ מְקִימִים מְצוּהָ, כְּדֵי שֶׁהַמְצוּהָ שְׁאֲנוּ מְקִימִים תּוּכַל לֹא רַק לְקָרֵב אוֹתָנוּ לֵה' אֲלָא לְקָרֵב אֶת כָּל הַיְהוּדִים לֵה'.

הַאֲדַמּוּ"ר הַזֶּקֶן אוֹמֵר שֶׁרַק לְצַדִּיקִים גְּדוֹלִים מְאֹד אֲכַפֵּת שְׁכַל מְצוּהָ שֶׁהֵם מְקִימִים תִּקְשֶׁר וּתְקָרֵב אֶת כָּל הַיְהוּדִים לֵה'. אֲבָל אֲצֵל רֹב הַיְהוּדִים, מֵה שְׁבָאֲמַת אֲכַפֵּת זֶה שְׁאֲנוּ נִרְגִישׁ קְרוֹבִים לֵה'. וְלִהְיֶיעַ לְמַצָּב שְׁבָאֲמַת אֲכַפֵּת מֵה קוֹרָה לְכָל יְהוּדִי, זֶה לֹא דָבָר קַל בְּכָלֵל.

עִם כָּל זֶה, הֵייתָ וְהַכְּוִנָּה גּוֹרֶמֶת לֵה' נַחַת, וְזֶה מֵה שֶׁה' רוֹצֵה, שְׁכַל הַיְהוּדִים יִהְיוּ קְרוֹבִים אֵלָיו, וְכָל יְהוּדִי בְּנִשְׁמָה שְׁלוֹ רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ שֶׁל ה', זֹו הַסִּבָּה שְׁאֲנוּ עֲדִיין רוֹצִים זֹאת.

אֲפֹלוּ אִם הָאֲדָם לֹא רוֹצֵה זֹאת עֲבוּר עֲצֻמוֹ, הוּא רוֹצֵה בְּגִלְלָה שֶׁה' רוֹצֵה זֹאת.

הַרְבֵּי מְרָאָה לָנוּ אֵיךְ לַעֲשׂוֹת זֹאת. הַרְבֵּי אָמַר לָנוּ שְׁכַל מְצוּהָ שְׁאֲנוּ מְקִימִים יְכוּלָה לְהִבְיֵא אֶת הַמְּשִׁיחַ וְלְהִבְיֵא אֶת כָּל הַיְהוּדִים קְרוֹב יוֹתֵר לֵה'. הֵייתָ וְכָלֵנוּ מְקִימִים מְצוּוֹת עַל מְנַת לְזַרֵּז אֶת בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ, כְּלָנוּ מְשִׁתְּדִלִים לְקִיָּם מְצוּוֹת בְּכְוִנָּה כְּמוֹ שְׁלוּמִדִּים בְּתִנְיָא.

הַיּוֹם יוֹם / כ"א נִיסוֹן

הַיּוֹם הוּא הַיּוֹם הַשִּׁישִׁי לְעֹמֵר
כְּשֶׁקוֹרְאִים אֶת שִׁירַת הַיָּם בַּתּוֹרָה, יֵשׁ לְעַמּוֹד.
בְּלִיבְאוּיִטְשׁ הַמְּנַהֵג הֵיָה לְהֵייתָ עָרִים כָּל הַלַּיְלָה שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה
שְׁבִיעִי שֶׁל פְּסַח (הַיּוֹם), שְׁבִיעוֹת וְהוֹשַׁעְנָא רַבָּה
הַאֲדַמּוּ"ר הַרְי"צ נִשְׂאָר עַר כָּל הַלַּיְלָה מֵאִז שֶׁהֵיָה בֶן תִּשְׁעֵי.
מֵה יֵשׁ לַעֲשׂוֹת כְּאֶשֶׁר נִשְׂאָרִים עָרִים? לֹא לְשַׁחַק מְשַׁחֲקִים... אֲלָא לְלַמֵּד תּוֹרָה כָּל הַזְּמַן.

סֵפֶר הַמְּצוּוֹת / מְצוּוֹת עֲשֵׂה קע"ד, לֹא תַעֲשֵׂה ש"ב, ש"ג, ש"ד

הַיּוֹם מִתְּחִילִים סִדְרַת הַלְּכוֹת חֲדָשָׁה בְּרַמְבַּ"ם עַל אֲנָשִׁים שְׂאִינֵם שׁוֹמְעִים לָמָּה שֶׁהַתּוֹרָה מְלַמֶּדֶת.
בְּסֵפֶר הַמְּצוּוֹת נִלְמַד הַיּוֹם אַרְבַּע מְצוּוֹת:

1. **מְצוּוֹת עֲשֵׂה רע"ד** - יֵשׁ לְשִׁמֵּעַ לְפִסְקֵי הַסְּנֵהֶדְרִין
2. **מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֵׂה ש"ב** - אֲסוּר שְׁלֹא לְשִׁמֵּעַ לָמָּה שֶׁהַחֲכָמִים מְלַמְּדִים אוֹתָנוּ.
3. **מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֵׂה ש"ג** - אֲסוּר לְהוֹסִיף שׁוּם דָּבָר לַתּוֹרָה
4. **מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֵׂה ש"ד** - אֲסוּר לְגַרֵעַ מִדְּבַרֵי הַתּוֹרָה.

רַמְבַּ"ם / הַלְּכוֹת מְמָרִים פְּרָקִים א', ב', ג'

לוֹמְדִים בְּרַמְבַּ"ם הַיּוֹם שְׁאֲפֹלוּ אִם אָדָם מְאֹד חָכֵם וְיוֹדֵעַ הַרְבֵּה תּוֹרָה בְּכָל זֹאת עָלָיו לְמַלֵּא אֶת הַוְרָאוֹת בֵּית הַדִּין, בְּגִלְלָה שֶׁה' רוֹצֵה שֶׁרַק גּוֹף אֶחָד יִהְיֶה אַחֲרָיו וְיִנְהִיג אֶת עַם יִשְׂרָאֵל.

פְּרָק א' - יֵשׁ לְסַמֵּךְ עַל הַסְּנֵהֶדְרִין בְּנוֹגֵעַ לַתּוֹרָה שְׁבַעֲלָ פֶה. יֵשׁ לְשִׁמֵּעַ לְכָל מֵה שֶׁהֵם אוֹמְרִים, הַדָּבָר חָשׁוּב בְּדִיּוּק כְּמוֹ קִיּוּם כָּל מְצוּוֹת הַתּוֹרָה.

פָּרָק ב' - לומדים על קביעת כללים כדי שעם ישראל יוכלו לשמור טוב יותר את התורה. בית הדין יכול לקבוע כללים אלו רק אם הם בטוחים שמרבית היהודים יוכלו לקיים אותם.

פָּרָק ג' - מדבר על אנשים שאינם מקימים את דברי הסנהדרין. אם אדם מחליט שהוא אינו מאמין בתורה שבעל פה, הוא איננו מורד רק בחכמים, הוא מורד בכל התורה כולה. עליו להרג מחוץ לבית הדין.

כעת מדבר הרמב"ם על **שליחות** - אם אדם אינו מאמין בתורה שבעל פה בין שזה מה שהוריו למדו אותו, הוא אינו נענש. זו אינה אשמתו שהוא לא יודע על דברים אלו. הוא כמו תינוק קטן שנלקח לשבי וגדל בבית לא יהודי (תינוק שנשבה), ולא למד תורה. במקום להעניש אותו, עלינו לנסות ללמד אותו תורה בדרך של אהבה, כדי שנוכל ללמד מהי הדרך הנכונה להתנהג בה.

זקן ממרא - תלמיד חכם הפוסק אחרת מהסנהדרין, עליו להרג, בין שגורם לעם ישראל להיות במצב הפך האחדות וגורם להם להתנהג אחרת מכל שאר העם.

דרכי החסידות / שביעי של פסח

שנה אחת, הרבי אמר משהו מיחד במינו על שביעי של פסח. הרבי אמר ששביעי של פסח הוא ראש השנה למסירות נפש.

מדוע?

מכיון שבשביעי של פסח ארע נס קריעת ים סוף. ואיך קרה הדבר? בזכות שנחשון בן עמינדב קפץ למים. נחשון שמע לקול ה' שאמר לבני ישראל "ויסעו". הדבר נותן לנו כח מיחד למשך כל השנה לקיים דברים מתוך מסירות נפש.